

drugod se kaže tudi v tem narečju nagib k izenačevanju. To narečje ne pozna n. pr. gen. končnice na *-i*, tudi ne nom. plur. na *-je* in *-ove*, ne dat. sing. na *-ovi* in *-evi*. Gen. sing. masc. se končuje dostikrat na polglasnik *-v*, n. pr. nom. sâd, gen. sâd^v, istotako loc. sing. in celo instr. sing.: z brât^v. Tudi instr. plur. ima pri tej sklanji za končnico polglasnik *-v*, ki je pač oslabeledi organski *-i*: z brât^v. In tako konstatira pisatelj pri vsaki sklanjatvi nje posebnosti in jih tudi razlaga.

Težaven je bil tisk razprave, ker je težko označiti subtilne razlike raznih glasov že v pisavi, kaj še v tisku, kjer je treba s podvojeno močjo paziti na razna diakritična znamenja. Vendar ni opaziti bistvenih pogreškov, in kar jih je, jih pazljivi bralec lahko sam popravi. Motijo le bosniški (str. 5.), »dober četrt ure« (str. 6.) in »nikdra« (str. 7.). Obliki »onegati« (str. 24.) bi se jaz-nikakor ne čudil, saj se rabi tudi »onegaviti« v istem pomenu in celo pridevnik »onegast«.

Ob kratkem! Dr. Tominšek nam je podal jasno in markantno orisan obrazec sklanjatve svojega domačega narečja, nov plod svoje izredne marljivosti in razboritosti.

I. W.

Katekizem za Slovence videmske nadškofije na Beneškem. Udine, tipografia pontif. del patronato 1903. Izdanje tega katekizma je majhen, neznatn pojav v duševnem življenju beneških Slovencev, ki nas pa ipak veseli, ker priča, da ono Slovenstvo, ki ga tako radi pozabljamo ter smatramo že za popolnoma izgubljeno, vendar še ni utonilo v italijanskem morju. Čas bi bilo, da bi se začeli spet malo bolj brigati tudi za naše beneške rojake. Kako gledajo mnogoštevilni Nemci, da bi jim ne šlo v izgubo 15.000 Kočevcev, a nam maloštevilnim ni nič, ako se potujči še enkrat toliko beneških Slovencev!

—k.

V spomin nove maše. Udine, tip. pont. del patronato 1903. Pod tem naslovom je izdal znani pisatelj beneških Slovencev, prof. Ivan Trinko, govor, ki ga je govoril novomašniku Nataliju Monkarju dne 7. junija t. l. in ki se odlikuje po toplem čuvstvu za blagor beneških Slovencev.

Kraljević Marko i musa Kesedžija. Komedija u 5 čina. Izveo Ivo Dobržanski. Cena 50 h. O tej igri, ki se dobiva v »Dionički tiskari« v Zagrebu, izpregovorimo nemara kaj več, ko jo prečitamo.

Ljapunov B. M., Něskoljko zaměčanj o slověnsko-německom sľovarě Pľeteršnika (Nekoliko opomb o slovensko-nemškem slovarju Pľeteršnikovem). Odessa, 1903, 8°. 72 str. — Ljapunov razpravlja v tem spisu na podlagi gradiva Pľeteršnikovega slovarja o razvoju Pľeteršnikovega e (= ie), ki je izvečine refleks starega nosnega e, o razvoju Pľeteršnikovega o, ki odgovarja nosnemu o.

Boris Mihajlovič Ljapunov, vseučiliški docent v Odesi, ki nam je še v milem spominu izza svojega poseta Ljubljane, se je lotil tu težavnih vprašanj, ki jih uspešno rešuje le, kdor pozna narečje. S pohvalo omenjamo, da se Ljapunov ne zanima le teoretično za naš jezik, marveč se ga je že tudi praktično naučil dovolj dobro. Ugodno znamenje je to, da se Rusi ob svojih bogatih dušnih silah brigajo vedno bolj za manjše slovanske narode. Slavisti kajpada i tu najlaže utirajo pot.

Prvo razpravo na osnovi Pľeteršnikovega rečnika je napisal Rus!

Dr. Fran Ilešič.